

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **A. P.**, nar. X., bytem S. 1093, L., zast. Mgr. Petrem Faltusem, advokátem se sídlem Doudlebská 1046/8, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy** se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, P.O.Box 9, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2011 č.j. 264/2011-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 18.3.2011 č.j. 264/2011-160-SPR/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, č.j. MHMP 503978/2010/Čar ze dne 8.6.2010, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, mu byla podle § 22 odst. 5 téhož zákona uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců s počátkem ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení o přestupcích ve výši 1.000,- Kč.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 26.4.2010 kolem 23.30 hodin při řízení vozidla zn. Škoda Octavia reg. zn. 3L1 6069 v Praze 10 po ulici Nitranská ve směru jízdy od ulice Vinohradská k ulici Dykova zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Při této kontrole se podrobil dechové zkoušce, která byla provedena přístrojem Alcotest Dräger ve 23.31 a vykazala pozitivní výsledek 0,25 ‰ a ve 23.40 také 0,25 ‰. Po zohlednění maximální možné chyby měření ve výši 0,24 ‰ byl u žalobce zjištěn obsah alkoholu v krvi minimálně 0,01 ‰.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že je přesvědčen o tom, že rozhodnutí trpí takovými vadami řízení, pro které nemůže obstát. Z listinných materiálů ze zápisů o provedených dechových zkouškách vyplývá, že nebyly hlídkou Policie ČR dodrženy postupy uvedené v pracovním postupu č. 114-MP-C008-08, Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátor alkoholu v dechu Českého metrologického institutu, Oblastní inspektorát Praha, neboť opakovaná zkouška nebyla provedena v době uvedené v této metodice, t.j. po pěti minutách, nýbrž až po devíti minutách. Z úředního záznamu ze dne 26.4.2010 pod č.j. KRPA-97-172/ČJ-010-000007 a z oznámení přestupku ze dne 26.4.2010 rovněž není zřejmé, že byl řidič poučen o svých právech a už vůbec ze záznamu nevyplývá, že by byl poučen o tom, že během dechové zkoušky nesmí jíst, pít ani kouřit. Žalobce pak v době čekání na druhou dechovou zkoušku vykouřil jednu cigaretu. Podle názoru žalobce, pokud by výsledek zasahujících policistů žalobcovo tvrzení potvrdil, měl být žalobce odborně lékařsky vyšetřen ve smyslu § 16 odst. 2 tabákového zákona a k dechové zkoušce nelze vůbec přihlížet. Žalobce považuje dechovou zkoušku z tohoto důvodu za důkaz procesně nepoužitelný. Poukázal také na to, že jeho doznání uvedené při kontrole nezbavuje správní orgán povinnosti opatřit takové důkazy, z nichž by bylo jednoznačně možno vyvodit závěr o vině obviněného. Žalobce v této souvislosti pak odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 21.9.2010 sp. zn. 8 As 59/2010, podle kterého nedodržení předepsaného pracovního postupu ČMI vylučuje použití výsledků dechových zkoušek pro účely správního řízení.

Žalobce rovněž vytýká správnímu orgánu to, že se nevypořádal s jeho tvrzení o tom, že vykouřil cigaretu, a z těchto důvodů považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost spatřuje také v rozporu mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním. Z výroku napadeného rozhodnutí dle názoru žalobce nevyplývá dostatečně určitě, čeho se měl žalobce dopustit. Žalobce dále uvedl, že z výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, který sice obsahuje popis skutku, avšak vyplývá z něj, že žalobce řídil vozidlo, následně byl zastaven a následně bylo dechovou zkouškou s výhradami výše uvedenými zjištěno, že byl pod vlivem alkoholického nápoje. Ze skutku nevyplývá, že by pod vlivem alkoholického nápoje, taktéž řídil motorové vozidlo, popř. jel na zvířeti, což je dle názoru žalobce nezbytným předpokladem vzniku možné odpovědnosti za přestupek. Z popsání skutku nevyplývá jednoznačně, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholického nápoje.

Žalobce je dále přesvědčen, že správní orgán nedostal své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pakliže nevyslechl zasahující policisty a zřejmě se spokojil pouze s úředním záznamem a oznámením o přestupku. Žalobce poukázal na to, že úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát ani v případě, že je doplněn doznáním obviněného, to v situaci, kdy žalobce namítl, že při provádění dechové zkoušky nebylo postupováno v souladu s metodikou ČMI (např. nález Ústavního soudu II. ÚS 788/02). Žalobce dále odkázal i na judikaturu NSS, která dovodila, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní a v řízení o přestupku je namíste analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení

(rozsudek NSS 1 As 27/2008). V této souvislosti žalobce uvedl, že jsou možnosti úředního záznamu v dokazování velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu a i pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka, nelze jej však považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mimo jiné svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam (rozsudek NSS 1 As 96/2008). Dle žalobce na významu uvedené nabývá s ohledem na žalobcovo tvrzení, že nebyla dechová zkouška provedena procesně použitelným způsobem. Žalobce ostatně výslech policistů navrhoval v podaném odvolání.

Žalobce uvedl, že je zřejmé, že byl na svých právech zkrácen přímo rozhodnutím žalovaného, jakož i v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení, a proto se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce zároveň žádal přiznání náhrady nákladů řízení, které spočívají v uhrazeném soudním poplatku a odměně advokáta.

Žalovaný se k žalobě podrobně vyjádřil a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na protokol „Oznámení přestupku“, úřední záznam zasahujících policistů nstržm. P. K. a nstržm. Š. H., dva výtisky záznamu z použitého analyzátoru alkoholu v dechu Alcotes Dräger Printer, jeden ze dne 26.4.2010 s měřením provedeným ve 23.31 hodin a s naměřenou hodnotou 0,25 ‰ a druhý ze dne 26.4.2010 s měřením provedeným ve 23.40 hodin s naměřenou hodnotou 0,25 ‰. Poukázal na to, že z tohoto výtisku je zřejmé, že předmětný dechový analyzátor měl platnou kalibraci do září 2010. Oba protokoly žalobce podepsal, z čehož žalovaný dovodil, že s nimi byl nejen seznámen, ale i s nimi souhlasil. Žalovaný odkázal i na protokol o ústním jednání ze dne 1.6.2010, do kterého žalobce zopakoval, že před jízdou v době od 23.00 do 23.10 hodin vypil malé dvanáctistupňové pivo zn. Budvar a vozidlo začal řídit kolem 23.15 hodin. Účinky alkoholu na sobě nepocíťoval. V průběhu jízdy pak byl zastaven a kontrolován Policií ČR. Výsledky dechových zkoušek podepsal na pokyn policisty. Žalobce nenavrhoval doplnění důkazů nebo provedení nových důkazů nebo výslech svědků. Správní orgán I. stupně pak rozhodl dne 8.6.2010 pod č.j. MHMP 503978/2010/Čar a žalobce uznal vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a z porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal nedodržení postupů uvedených v pracovním postupu Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu Českého metrologického institutu. Uvedl shodně jako v žalobě, že měl v ústech mentolový bonbon a mezi prvním a druhým měřením vykouřil cigaretu. Měření také bylo učiněno nikoli po pěti minutách, ale až po minutách devíti. O odvolání pak bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný ve vyjádření k žalobním námitkám uvedl, že vyšetření na přítomnost alkoholu nebo jiné návykové látky se provádí podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Zákonem č. 274/2008 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Policii ČR s účinností od 1.1.2009, se v případě vyšetření provedeného pomocí analyzátoru alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému

ověřování a měřidla podléhající schválení typu ve znění vyhlášky č. 65/2006 Sb.) se odborné lékařské vyšetření neprovede. Znamená to, že tomuto vyšetření dechovým analyzátozem je zákonem přiznána důkazní hodnota, která jeho výsledek de facto stanoví na roveň výsledku lékařského vyšetření spojeného s odběrem a následným rozбором biologického materiálu. Ministerstvo dopravy si bylo vědomo možné určité nepřesnosti způsobené provozem dechového analyzátoru jako přístroje, a proto nechalo Českým metrologickým institutem vypracovat metodiku nazvanou „Pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu“. Tato metodika slouží pro praktický pracovní postup kontrolních orgánů při stanovování obsahu alkoholu v dechu v rámci kontrol provozu na pozemních komunikacích, ale vzhledem k obsahu ji lze využívat také jako podklad pro interpretaci výsledků měření v následném správním řízení. Pracovní postup předpokládá používání pouze analyzátorů alkoholu v dechu řádně ověřených ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, které se používají s významem dle § 3 odst. 3 zákona o metrologii jako stanovená měřidla.

V postupu provedení předmětné dechové zkoušky s ohledem na uvedený postup doporučený Českým metrologickým institutem nezjistil odvolací orgán žádné pochybení, neboť byla dodržena jak potřebná doba od možného požití alkoholu, tak doba mezi jednotlivými dechovými zkouškami. Žalobce se mylně domnívá, že interval mezi jednotlivými dechovými zkouškami může činit pouze přesně pět minut. V metodice Českého metrologického institutu je však uvedeno, že mezi jednotlivými zkouškami je třeba dodržet interval trvající nejméně pět minut, přičemž ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že opakování dechové zkoušky bylo provedeno po devíti minutách, což je v souladu jak s předmětnou metodikou, tak s poučením, které žalobce na oznámení podepsal.

K námitce žalobce, že nebyl řádně poučen o tom, že během dechové zkoušky nesmí jíst, pít ani kouřit, přičemž po dobu kontroly měl v ústech mentolový bonbon a mezi prvním a druhým měřením vykouřil cigaretu, žalovaný uvedl, že lze považovat za všeobecně známý fakt, že nikotin i mentol hladinu alkoholu nezvyšují, ale naopak ji snižují. Navíc opakovaná dechová zkouška pouze výsledek prvního měření potvrdila, přičemž z § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. upravujícího podmínky zjišťování ovlivnění řidiče alkoholem nevyplývá, že by dechová zkouška vůbec musela být prováděna opakovaně. Vzhledem k uvedenému žalovaný zastává názor, že i kdyby se námitka žalobce zakládala na pravdě, nemá nedodržení metodiky Českého metrologického institutu vliv na výsledek měření, neboť tento byl ve prospěch žalobce.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce sám nepožádal o provedení vyšetření lékařského spojeného s odběrem vzorku biologického materiálu, ke svému protiprávnímu jednání se doznal před správním orgánem I. stupně stejně tak jako na místě přestupku. Vzhledem k provedené dechové zkoušce a dalším písemným materiálům založeným ve spisové dokumentaci, které tvoří ucelený důkazní řetězec, nelze důvodně pochybovat o pravdivosti výpovědi žalobce.

Žalovaný pak citoval ust. § 5 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem. Žalovaný odkázal na provedené měření alkoholu v dechu a konstatoval, že tímto měřením bylo zjištěno, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, i když velmi malého množství. Toto bylo prokázáno provedeným měřením.

Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň navrhl, aby soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili oba účastníci souhlas podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze věc po seznámení s obsahem správního spisu posoudil takto:

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zejména pro jejich nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nedostatečnost dokazování spatřoval v nesprávném provedení dechové zkoušky při provádění druhého měření.

Jak bylo již shora uvedeno, vytkl žalobce žalovanému při provádění dechové zkoušky nedodržení postupu vypracovaného Českým metrologickým institutem, kdy v této metodice je uvedeno, že mezi jednotlivými zkouškami je třeba dodržet interval trvající nejméně pět minut a v jeho případě byla další dechová zkouška po první dechové zkoušce provedena až po devíti minutách. Další výtka směřovala k tomu, že jeho druhá dechová zkouška byla provedena poté, co měl v ústech mentolový bonbon a mezi první a druhou dechovou zkouškou vykouřil cigaretu. Dle metodiky neměl v průběhu dechové zkoušky jíst, pít ani kouřit.

Městský soud v Praze při posouzení této námitky dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily při posouzení důkazů, a to záznamu o použití analyzátoru alkoholu v dechu Alcotest Dräger Printer ze dne 26.4.2010. Správní orgány vyšly z toho, že provedená měření, jak měření provedené ve 23.31 hodin s naměřenou hodnotou 0,25 ‰ alkoholu v dechu řidiče, tak záznam z 23.40 hodin s naměřenou hodnotou 0,25 ‰ alkoholu v dechu řidiče, jímž byl žalobce, jsou použitelným důkazem.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že použitý přístroj měření alkoholu v dechu Alcotest Dräger Printer byl řádně kalibrován a podle výsledku první zkoušky bylo v dechu žalobce naměřeno 0,25 ‰ alkoholu. Stejně množství pak bylo naměřeno i zkouškou druhou, která byla téhož dne provedena po devíti minutách.

Soud se domnívá, že žalobcova námitka týkající se údajně nesprávného postupu při měření alkoholu v dechu žalobce při prováděné kontrole tento důkaz nepochybně a žalobcův názor na tento postup je nesprávný. Nepochybné je, že není třeba provádět více měření, je to na zvážení policie při prováděné kontrole. Již při první kontrole, která byla uvedeného dne provedena, byla naměřena hodnota 0,25 ‰ alkoholu v dechu. Již toto měření je tedy dle názoru soudu dostačující pro posouzení, zda se žalobce přestupku dopustil. Soud se z tohoto důvodu domnívá, že žalobcem tvrzené nedostatečné dodržení postupu při provádění druhé zkoušky, t.j. nedodržení pěti minut pro její provedení, a to, že mezi první a druhou zkouškou kouřil a měl v ústech bonbon, není pro posouzení věci podstatné.

Soud se za této situace domnívá, že pokud bylo vycházeno z důkazů, t.j. měření alkoholu v dechu žalobce, bylo vycházeno z náležitě zjištěného stavu věci.

Tento důkaz je dle názoru soudu důkazem stěžejním, neboť z průběhu prováděné kontroly i ze skutečností, které sám žalobce jak v průběhu kontroly, tak i do protokolu o jednání před správním orgánem uvedl, je zřejmé, že se uvedeného přestupku dopustil. Soud shodně se správními orgány obou stupňů dospěl k závěru, že provádění dalších důkazů, které žalobce navrhl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, bylo za této důkazní situace nadbytečné.

Soud nepřisvědčil žalobci v tom, že bylo vycházeno pouze z úředního záznamu, který byl sepsán při prováděné kontrole, nebo pouze z oznámení přestupku. Tyto podklady byly pouze doplňujícími podklady k provedenému důkazu, t.j. měření alkoholu v dechu.

Namítaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nemá oporu jak v obsahu správního spisu, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se námitkami, které žalobce v odvolání vznesl, podrobně zabýval a vysvětlil, proč bylo postupováno při druhém měření tímto způsobem. Poukázal na to, že doba pěti minut je stanovena jako nejkratší doba, po které je možno provést druhou nebo další opakovanou dechovou zkoušku. Je tedy logické, že v případě, že tato zkouška byla provedena po devíti minutách, bylo postupováno v souladu s metodickým pokynem. Žalovaný rovněž odůvodnil, proč nebyly provedeny další důkazy jak ve správním řízení před orgánem I. stupně, tak v řízení odvolacím. Jednoznačně poukázal na to, že důkazy, které byly provedeny, jsou dostačující pro posouzení uvedené věci.

Soud v tomto odůvodnění a postupu správního orgánu neshledal pochybení a neshledal ani žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost.

Žalobce vytýkal žalovanému rovněž rozpor mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním.

Soud nepřisvědčil ani této námitce, neboť je třeba vycházet z toho, že řízení ve věci přestupku proběhlo před správním orgánem I. stupně i před odvolacím správním orgánem a toto řízení tvoří jeden celek. Je nepochybné, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí přestupek, z něhož byl žalobce obviněn, nekonkretizoval, avšak odkázal zcela na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž ve výroku byl tento skutek popsán s označením místa a času jeho spáchání.

Soud se dále nedomnívá, že by tím, tak, jak byl skutek v prvostupňovém rozhodnutí ve výroku popsán, se žalobci nedalo prokázat porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb.

Podle tohoto ustanovení nesmí řidič řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem.

Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalobce řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia reg. zn. 3L1 6069 v Praze 10, ulice Nitranská, ve směru jízdy od ulice Vinohradská k ulici Dykova, kde byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru služby dopravní policie – odd. řízení dopravy. Byl pak podroben dechové zkoušce přístrojem Dräger v.č. ARWD-0236 s pozitivním výsledkem.

Soud se domnívá, že z uvedeného výroku jednoznačně vyplývá, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholického nápoje. Jednoznačně bylo řečeno, že při této kontrole, kdy byl zastaven policií, se na výzvu policisty podrobil vyšetření a zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Soud za této situace žalobci za pravdu v jeho tvrzení o rozporu výroku s odůvodněním rozhodnutí nedal.

Soud v souladu se stanoviskem, které vyslovil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že provádění žalobcem navrženého výsledku svědků, je nadbytečné a tento důkaz není třeba provádět právě s ohledem na důkazy, které jsou ve správním spise založeny. Skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu, t.j. písemné podklady včetně úředního záznamu, oznámení přestupku, provedených dechových zkoušek, tvoří ucelený řetězec prokazující spáchání předmětného přestupku. Za této situace se soud shodně se správním orgánem domnívá, že by provádění dalších důkazů bylo nadbytečné a neekonomické.

Soud nedospěl k závěru, že by byl žalobce postupem správních orgánů zkrácen na svých právech. Bylo vycházeno z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně byla řádně odůvodněna. Byly uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s žalobcovými návrhy a námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Soud za této situace dospěl k závěru, že není důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 30. dubna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová